

„NE BOJTE SE BITI SVETI, SVI SMO NA SVETOST POZVANI I ČUVAJTE SVOJE OBITELJI“

razgovarala: **Marijana Mioč**

Elvis Duspara je urednik novoga mjesečnika Nacija i s nama je razgovarao o pokretanju novina, motivima koji su ga potaknuli na taj projekt te o stanju u hrvatskomu društvu. Iako se volimo dičiti da smo katolička zemlja i da ne damo Boga, obitelj i domovinu nizašto, djelovanje našega društva, kao i situacija u kojoj se nalazimo, nažalost priča drugu priču.

Poštovani gosp. Duspara, za početak Vas molim, recite nam nešto o sebi, predstavite se našim čitateljima.

Hvaljen Isus! Ne znam što bih rekao o sebi osim da sam onaj koji je otkupljen u Krvi Kristovoj i koji pripada Isusu Kristu, Kralju svih kraljeva. Otac sam prekrasne djece, muž predivne supruge i sin dobrih roditelja kojima me Stvoritelj blagoslovio.

Čitala sam o tjedniku (sada mjesečniku), koji ste pokrenuli. Hvalevrijedan projekt! Recite nam što Vas je potaknulo da ga pokrenete?

S *Nacijom* smo krenuli iz želje da se pokaže kako u Hrvatskoj postoji i drukčija mišljenja, kako nisu baš svi pokleknuli pred knezom ovoga svijeta. I mi sami se čudimo što nas je potaknulo na to. Nekako vjerujemo da je poticaj došao od Duha Svetoga. Tako smo i krenuli: s velikim srcem, a praznih džepova.

*Intervju s urednikom Nacije
Elvisom Dusparom*

U današnje vrijeme kada veliki izdavači pokreću novine i imaju problema kako bi im novina zaživjela, mi smo započeli s jednom novinom koja želi pisati o Bogu, obitelji, domovini... Želja nam je bila pokazati onima koji se slažu s tradicionalnim sustavom vrijednosti kako nisu sami, a s druge strane onima koji ne mogu očima vidjeti taj sustav vrijednosti kako nas ipak ima koji drukčije mislimo. Na sve strane vidimo, kao u lošem filmu, potpun moralni kolaps hrvatskoga čovjeka. Želja nam je bila progovoriti o stvarima za koje vjerujemo kako imaju više značenja nego sve ostale kojima nas uporno bombardiraju. Želja nam je ljude vratiti Isusu Kristu, ohrabriti ih, buditi, opominjati i na kraju tješiti. Čak smo i slogan za *Naciju* uzeli: *Budi, opominji, tješi*.

S jedne strane postoje mediji koji su u potpunosti zauzeli medijski prostor i koji idu samo k uništenju čovjeka. Svi znamo što je medijima zanimljivo i koji sustav vrijednosti promoviraju. Na taj način oni mijenjaju čovjeka. Ne treba se zavaravati i reći kako je situacija odlična kada nije. U Hrvatskoj je postotak odlaska na svetu misu negdje oko 6-10%, a volimo za sebe reći kako smo katolička zemlja. Možda bi bilo poštenije reći kako mi nismo katolička zemlja, nego tek trebamo postati. Kada bismo bili katolička zemlja i kada bismo slijedili Isusa Krista, koji bi nam morao i trebao biti na prvomu mjestu, tada bi nam struktura Sabora bila takva. Tada bismo imali i zdravo gospodarstvo, zdravstvo, školstvo... imali bismo tada zdravo društvo.

Nacija je malen pokušaj da katolici pokažu da su prisutni u svijetu, da imaju što reći.

Započeli smo s tjednim ritmom, ali smo ušli u velike troškove koje nismo mogli pratiti tako da smo imali nekoliko opcija: u potpunosti odustati ili se taktički povući na mjesečni ritam. Odlučili smo krenuti s mjesečnim ritmom pa kako bude. A ako Bog da, s vremenom se imamo želju ponovno vratiti u tjedni ritam.

Koliko god se na internetu mogu pronaći teme o kojima mi pišemo, nekako je još uvijek tiskani medij taj koji ima veću snagu. Pisana riječ ostaje pa smo mišljenja da ne bi bilo loše da ostane i naše mišljenje zapisano kao svjedok vremena.

Dakle, *Nacija* svakoga mjeseca budi, opominje i tješi.

Na tržištu postoje divne katoličke novine koje pišu prekrasne stvari, ali se te novine mogu kupiti ili se do njih može doći nažalost samo u prostorima crkve. No, s druge strane, na kioscima je nebrojeno mnogo novina raznoraznih neprimjerenih sadržaja, onih koji promoviraju laž, nemoral, egoizam. Naša je želja doći do svih, i do onih koji su se na bilo koji način udaljili od Isusa, a samim time i od Crkve. Kada čovjek susretne Isusa Krista, onda mu je sasvim normalno da traži sebi slične.

Kada ste započinjali taj projekt, jeste li već imali u glavi ideju kako će izgledati prvih 10 brojeva, znači jeste li gledali tako dale-

ko ili idete broj po broj?

I jesmo i nismo. Znamo otprilike koje teme želimo obrađivati. Znamo da želimo pisati o Bogu, obitelji i domovini. Znamo da želimo pisati o aktualnim temama, ali s kršćanskoga stajališta, iako se mnoge teme same pojavu u posljednji tren. Nešto nas pogodi i onda imamo potrebu dati svoje viđenje.

Ono što smo znali od početka jest kako ne želimo kalkulirati s istinom. Ni u kojemu slučaju nismo željeli raditi kompromise. Svjesni smo kako je *Nacija* kruta hrana i kako ne odgovara svima. Ljudi vole limunadu. Vole kada im odobravate. No to što vam netko odobrava ono što vas vodi u propast ne znači da vas voli. Nas zanima samo istina. Kada kažem istina, onda mislim na to što nam kaže Isus Krist. On je Istina i sve što je suprotno njemu ne može biti istina.

Osnovni nacrt imamo, no uglavnom se sve svodi na improvizaciju u posljednji trenutak. I u pitanju financija i u pitanju tema ide-mo broj po broj.

Ako ljudima posvijestite kako bi morali biti spremni u svakomu trenutku završiti ovaj zemaljski život i da trebaju živjeti tako da se spremaju za susret sa Stvoriteljem, onda dobijate ljude koji počinju živjeti svoje kršćanstvo.

Tko meni može jamčiti da ću stići izreći ono što želim do kraja? Tko mi može garantirati da ću sljedeću sekundu biti živ? Ovoga trenutka mogu doživjeti srčani udar ili milijun

drugih stvari. Ja mogu raditi planove za budućnost, ali u svakomu bih trenutku trebao biti spreman za susret sa svojim Gospodinom. Konačno se susresti s onime kojega najviše ljubim na svijetu, koja radost, koja ljepota.

Nijedna ljubav ovoga svijeta, ona prema djeci, bračnomu drugu ili domovini, ništa je u usporedbi s ljubavlju koju bismo trebali imati prema Onome koji nas je toliko ljubio da je svoga Sina dao tako da nijedan koji vjeruje u njega ne propadne.

Otkuda crpите teme za *Naciju*?

Teme za *Naciju* uzimamo iz stvarnoga života. Postoje stvari o kojima mi samo šapćemo u krugu obitelji, prijatelja. Kršćani vide što rade protivnici, ali se nekako strah uvukao među ljude. Nitko se nikome ne želi zamjeriti. Neiskrenost je postala osobina. Laž na sve strane. Protivnička strana tuče iz svoga oružja, a mi se zavukli u naše male rupe sretni što još nije došao red na nas. Jer ako netko nešto i kaže suprotno onome što oni rade, odmah se nađe na udaru.

Kao kada vukovi okruže ovce i gledaju kako bi ih izolirali. Ostale ovce samo bleje, sretno što nisu one te koje su toga trenutka stradale. No ne razmišljaju kako će jednom doći red na njih.

Tako su i kršćani postali ovce za vukove ovoga svijeta. Mi samo šutimo. Gledamo kako vukovi trgaju sve ono što nam je sveto i nijemo to promatramo.

Mi u *Naciji* želimo biti ovce koje se ne boje vukova jer je naš Pastir Gospodar svih gospodara i želimo ostalim ovcama na to ukazati. Isus nam kao djeci govori: Ne bojte se! Stalno to ponavlja. No neistina se uvukla duboko, kao i strah. Bombardiraju nas s nevažnim stvarima koje uzimaju dušu. Postajemo društvo koje je potpuno neiskreno. A ako je društvo neiskreno, onda razgovaramo o lažnoj slobodi. Zapravo smo postali društvo robova, a djeca smo Božja. Otuda teme u *Naciji*.

Nacija je pokušaj otpora svemu onome što današnje društvo radi. Prodaju nam priče ovoga svijeta, zapravo nas udaljuju od prave stvarnosti. A stvarnost je da mi pripadamo svemogućemu Bogu i da se kao njegova djeca trebamo tako i ponašati. Istina, u *Naciji* pokušavamo držati ravnotežu tema pa iako bismo u jednomu broju pisali o samo jednoj temi, nastojimo da se za svakoga nađe po nešto. Jer ono što je meni životno važno ne mora značiti da je i nekome drugome. No računamo: ako obuhvaćamo široko, naći će se netko tko će pročitati i ono što je nama važno.

Ono na što računamo jest da preko *Nacije* možemo, preko nekih tema koje zanimaju ljude, evangelizirati. Ljudi se vole poistovjetiti s osobama. Vole čitati o njima. Stalno čitamo o pjevačima, političarima, glumcima, no što su oni u usporedbi s našim Isusom Kristom?

Vjerujem da nije bilo lako pokrenuti jedan takav projekt. Recite s kojim ste se problemima susreli *Nacija* i Vi kao njezin urednik, a s kojima privatna osoba Elvisa Duspare?

Ne razmišljam o problemima. Istina je da smo započeli bez novca. Makar bez onolike količine novca koju ulažu veliki izdavači da bi novina zaživjela. Ali ide nekako, mjesec po mjesec. Da bi se pokrenule novine, potreban je novac, no svi ljudi koji su angažirani na projektu volonteri su i svatko tko nešto radi radi to isključivo zbog toga što mu je stalo do sustava vrijednosti koji nije osobito popularan u današnje vrijeme.

U jednomu me je trenutku ulovila panika kako dalje. Bio sam izvan sebe. No tada sam se zapitao: radim li ja ovo radi sebe ili radi važnijih stvari?

Kada smo mislili da ćemo se ugasiti, Duh Sveti nam je poslao čovjeka koji je financirao jedan broj. Tada sam razgovarao s jednim bratom u Kristu i kada sam mu rekao kako ne znam kako ćemo otisnuti sljedeći broj, rekao mi je: "Zašto se brineš za sljedeći broj? Tvoje je da radiš, a Gospodin će se pobrinuti za sljedeći broj na isti način kao što se pobrinuo i za ovaj."

Idemo dan po dan, svjesni da ova novina više smeta onima koji se ne usude pogledati istini u oči, nego što znači onima koji žive u istini. Naime, neprijatelji bi bili najsretniji kada *Nacija* ne bi postojala jer njih živcira kada netko kaže nešto što njima nije po volji.

S druge strane, mi smo mlada novina. Još puno ljudi nije čulo za nas. Nemamo agresivan marketing da bismo se mogli reklamirati. Projekt treba gurati i vrijeme treba učiniti svoje.

Svjesni smo mana koje imamo, ali ne stignemo ih ispraviti. Ispočetka smo zapomagali, molili, kukali, ali to nema smisla. Pročitao sam negdje kako ljudi jako dobro podnose tuđu muku. Dok god mene ne boli, ja ću tješiti onoga kojeg boli, ostati sabran i reći mu da ga shvaćam. Tako i problemi oko *Nacije*; svaki segment društva ima svoj problem i najbolje je da kukamo kako smo u problemima.

No da nam znači svaki primjerak koji prodamo, znači nam. Radujem se kao malo dijete kada čujem da je netko kupio novi broj. Odnedavno smo uveli i pretplatu pa računamo kako bismo na taj način mogli prodati više primjeraka. Nemojte me krivo shvatiti, ja bih najradije novinu tiskao i dijelio je besplatno, ali koliko bismo dugo mogli tako. Nemamo druge izvore financiranja osim onih od prodaje.

Na jednomu mjestu u Svetomu pismu Isus kaže kako su sinovi ovoga svijeta bolji jedni prema drugima nego sinovi svjetla. Kada pogledate koji mediji imaju koliko i koje plaćene reklame, onda se lako vidi koji sustav vrijednosti oni zastupaju. Mnogi se varaju i misle kako naklada određuje je li novina zanimljiva oglašivačima ili nije. To je samo donekle, drugi važan čimbenik jest što ta novina piše. Da smo pokrenuli novinu koja piše protiv Boga, obitelji i domovine, tada bismo imali valjda pedeset reklama u novini. Po-

stoje mediji koje pojedinci guraju i financiraju jer im je jako stalo razoriti hrvatskoga čovjeka. Mi smo mnogima ultra desnica, a zašto? Zato što volimo Boga i Hrvatsku. Jako dobro pazimo kako ne bismo nekoga uvrijedili, ali ljudi kao da su hipnotizirani i čim kažeš kako si Hrvat koji živi u Hrvatskoj i kako želiš da tebi kao Hrvat u budi dobro u vlastitoj državi, gledaju te u čudu i kažu: Auuu, koji nacionalisti. A mi ne prihvaćamo podjele na desnicu i ljevicu, nego tvrdimo kako postoji hrvatski nacionalni interes i hrvatska izdaja.

Ja kao otac i kao sin i unuk imam obvezu i prema prošlosti i prema budućnosti. S jedne strane imam obvezu svojoj djeci ostaviti nešto za što je vrijedno boriti se, a s druge strane imam obvezu prema svojim precima jer su mi nešto dobrog ostavili.

Vlasnik jednoga jako poznatog internetskog portala kaže kako mu je životni cilj uništiti Katoličku Crkvu, i svi to prihvaćaju kao nešto normalno. Njega netko financira jer internetski portali nemaju prodaju. E pa svi oni koji javno ili tajno financijski podržavaju taj portal podržavaju glavni cilj toga čovjeka. Na Katoličku su Crkvu veliki napadi jer je Katolička Crkva još jedina moralna vertikala i ako se sruši povjerenje naroda u Crkvu, onda nema nikoga tko bi se suprotstavio neprijatelju. Crkvu se na sve moguće načine pokušava ušutkati i svesti je na malu beznačajnu instituciju. Nama je cilj kao vjernicima progovoriti ono što Crkva ne može

ili ne smije javno progovoriti jer bi je odmah svi napali. A uvijek se može reći kako su se oni iz *Nacije* oteli kontroli, nas to ne dira previše.

Crkva je još jedino zdravo tkivo hrvatskoga naroda. A teologija? Za mene je teologija kraljica svih znanosti. Nema veće znanosti nego upoznati i poznavati Boga. To je najveća znanost. I što se događa? Teolozi kao da počinju biti u strahu pred onima koji ne poznaju Boga. Pa se kalkulira, vrluda kako se ne bi doveli u situaciju da nam se smiju. Pa neka se smiju. Isus nam garantira kako će nas progoniti zbog njegova Imena. Sveti Pavao nam kaže će kako svaki onaj koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu biti progonjen. I sve mi to znamo, ali ne želimo mi biti ti koji će biti progonjeni. Ali ako nas svijet ne progoni, jesmo li mi onda isti kao svijet? Zar nas Isus ne obvezuje da budemo sol ovoga svijeta i da solimo svijet? Zar nam ne kaže kao djeci da ako sol obljutavi, treba je prosuti?

Moram priznati da ja svoga Isusa shvaćam vrlo ozbiljno i sve ono što on kaže za mene je zakon.

Što mislite, u kakvu je situaciju upalo hrvatsko društvo? U krizi smo, ali čega je rezultat ta kriza? Jesmo li mi sami odgovorni za nju ili su to donijeli noviteti Zapada?

Mi smo u krizi, i to velikoj krizi, i sami smo odgovorni za nju. Iz Svetoga pisma vidimo: kad god se Izrael odrekao Boga, Bog je dopustio da Izraelci odu u ropstvo. Kada se

Izrael doveo u red i okrenuo se Bogu, tada ih je Bog izbavio iz ropstva. Hrvatsko je društvo postalo bezbožničko društvo. Društvo koje ima vanjsko obličje pobožnosti, ali se sile njezine odreklo.

Kada kažem da smo u krizi, onda ne mislim na materijalno jer čovjeku treba jako malo kako bi preživio. Mi smo u duhovnoj krizi. Sve ono što je našim djedovima i bakama bilo sveto i čega su se držali, danas ispada smiješno.

Ne mogu više ni opisati koliko mi smeta što se dopušta da se govori kako je Hrvatska katolička zemlja. A na televiziji programi sotonski. Zakoni koje je Sabor donio sotonski. Ponašanje ljudi sotonsko. Pa kada bi Hrvatska bila katolička zemlja, valjda bismo onda imali sve katoličko.

Ovako imamo zakone o abortusu, koji je teški grijeh, i nikoga to ne dira. Jer je takav zakon. Čiji zakon? Pa onih koji se izjašnjavaju kao katolici. No to nije Isusov zakon.

Crkva kaže kako je protiv zakona o diskriminaciji. I što se dogodi? Jedan glas protiv, jedan suzdržan i svi ostali dignu ruku za taj zakon. Još prije toga ide najava u kojoj se kaže da ako treba birati između Europe ili Crkve, onda se mora odlučiti za Europu jer Europa nema alternative. Čuj to, Europa nema alternativu? Isus nema alternative!

S jedne strane imamo one koji se izjašnjavaju kao katolici, a s druge strane im dopuštamo da rade suprotno onome što Katolička Cr-

kva uči. Nema čovjeka koji nije grješnik, ali ne mogu ja javno zastupati grijeh i veličati ga kao poželjnu osobinu. Ja se za svoje grijehe ispovijedam, a ne veličam ih ili, još gore, da kojekakvim zakonima smirujem svoju savjest. Da zakonima koji nisu od Boga ja po svojim požudama mijenjam riječ Božju? Ne ide to tako. Treba stati jednom pred Gospodina i njemu objasniti zašto sam slijedio svijet, a ne njega. Ljudi se naivno trgaju kako bi dobili odobrenje ateista. Računaju kako su ateisti neutralni. No ateisti nisu neutralni. Oni su itekako zauzeli poziciju. Slušao sam jednoga divnog svećenika koji je govorio o hrani i otprilike je rekao da ako se nezdravo hranimo i jedemo smeće od hrane, da će se tada vrlo vjerojatno naše tijelo razboljeti. Slična je stvar s našim duhom. Jer je riječ ono što hrani naš duh. Zato razgovaramo, čitamo. Ljudi, kada su sami doma, imaju upaljen televizor, iako ga ne gledaju. Zašto? Pa zato što njihov duh treba hranu. Isto tako mnogi imaju upaljen radio dok voze automobil, iako ga ne slušaju. Opet zato što im je duh gladan i moraju ga nahraniti. Ako svoj duh hranimo smećem od riječi, tada će i naš duh postati bolestan. Baš kao i tijelo koje se nezdravo hrani. Nema oporavka, ni društva ni pojedinca, ako se ljudi ne okrenu Isusu Kristu. Jer on rješava sve probleme. Kao da smo zaboravili što se događalo Izraelu koji se odrekao Boga. Kada i ako se ljudi okrenu Isusu Kristu, tada će i društvo biti dobro.

Što mislite zašto većina teži kao idealu zapadnomu modelu, iako nam je on donio krizu, ili zašto taj model kod nas ne funkcionira?

Taj model nigdje ne funkcionira. Zapad postaje duhovno mrtav. Koliko je meni poznato, u Njemačkoj je u posljednje tri godine prodano preko 1800 crkava. I to u Njemačkoj koja je nekada bila središte teologije.

Ja uglavnom pozdravljam ljude s: Hvaljen Isus! Ili ako nisam siguran da su vjernici, kažem: Mir kući ovoj! Na telefon se javljam s: Hvaljen Isus! I što se događa? Mnogi ljudi koji me ne poznaju gledaju me kao egzotična lika. Misle: otkuda je ovaj ispao. Zar nije žalosno da se mi koji se izjašnjavamo kao katolici ne pozdravljamo tako?

Na Zapadu je situacija grozna. Ima tu i tamo još onih koji se ne daju, ali je sve postalo sekularizirano. Čak bih rekao kako je sekularizam postao nova religija. Koliko je meni poznato, sekularno znači odvojeno od Boga, suprotstavljeno Bogu. Ateisti su izvan sebe od radosti zbog toga što su gotovo sve zemlje sekularne. U ustavima zemalja piše kako su sekularne. Kada netko stavi kako je suprotstavljen Bogu u svoj Ustav, što možemo očekivati? Može im biti onako kako su sami odabrali.

Europa je duhovno razrušena. Kada samo pogledam koje su "vrijednosti" tamo i koje nam naturaju da moramo prihvatiti, dođe mi muka. Čak i da nisam vjernik, tvrdim

kako je to neprirodno.

Žene postaju muškarci. Muškarci žene. Ne zna se više tko je tko. A tako nas Stvoritelj nije zamislio na početku. Muževi rade sedamsto sati tjedno pa im je to još malo. Žene isto tako moraju raditi, također sedamsto sati. Djecom se ne bavi nitko. U biti bave se televizija i novine tako da ih oni odgajaju. Žene gledaju sapunice u kojima su muževi zgodni, pametni, lijepi, ne rade ništa, a imaju novca na bacanje. Sve te žene u sapunicama imaju svoje kućne pomoćnice koje im rade poslove. Njihov je posao jedino da sjede i piju kavu. Nažalost, rijetko će se koja žena poistovjetiti s nekom kućnom pomoćnicom, uglavnom se poistovjeti s glavnim likom. Žene u tim sapunicama imaju i ljubavnike. Obično vrtlare. A ako imaju vrtlare, onda znači da imaju i neke lude kuće. I sve to gleda prosječna hrvatska žena i misli kako je kažnjena što ima takva muža. S vremenom u njoj ključa nezadovoljstvo pa onda čitamo u medijima kako je u Hrvatskoj porast rastave brakova.

S druge strane, muškarci gledaju svakodnevno retuširane djevojke i misle kako su kažnjeni što im žena tako ne izgleda. A ta je žena rodila troje djece, umorna je od kuće, djece, obveza.

Sve se to smisljeno radi. Jer cilj je uništiti obitelj. Je li itko primijetio kako u serijama uglavnom nema djece? Ili, ako ih ima, onda su to neki zlikovci o kojima nitko ne brine.

Šuplje se religije promoviraju na sve strane.

Predsjednik nam čestita sretne blagdane, ali zato za pravoslavni Božić kaže: Hristos se rodi!

Da me se ne bi krivo razumjelo, nemam ja ništa protiv da se pravoslavcima čestita Božić s riječima Hristos se rodi, ali zašto se onda katolicima čestitaju blagdani. Koji su to blagdani?

Negdje sam pročitao podatak da je samo u Zagrebu oko 50.000 vračara. I to registriranih. Imaju svoje TV emisije. Svi nešto prodaju, a katolici to gutaju. Dok se ne razbole.

To je Zapad. Otuđeni Zapad koji ne pozna svoga susjeda. A susjed ti je preči nego brat rođeni.

Po centru Zagreba više nema djece. Ali zato ima pasa. Ne možeš živ proći od silnih pasa. I ti psi imaju veća prava nego djeca. Nemojte me pogrješno shvatiti, volim i ja životinje, ali svakako više volim ljude.

Ljudi izvana postaju sve sređeniji i sređeniji. No iznutra postaju trulež. Baš kao što Isus govori o okrećenim grobovima. Zato se ne treba čuditi. Bilo bi izvrsno kada bi bili sređeni i izvana, ali i iznutra.

Treba čuvati svoje obitelji i okrenuti se Bogu.

Što mislite, kakvi su izgledi za budućnost današnje mladeži? Jeste li puni straha za svoju djecu ili ste optimistični? Mislite li

da mi, mlade generacije, možemo nešto napraviti, promijeniti stvari? Kako?

Tijekom povijesti vidimo da su se neke stvari mogle promijeniti. No ne može se promijeniti ako ljudi ne prihvate Isusa Krista. Nekada se ulovim u strahu za svijet u kojemu očekujem kako će moja djeca živjeti. Onda čujem Isusa kako govori: Ne bojte se!

Rimljani su imali izraz: daj nam dijete do sedme godine, a ti poslije s njime radi što hoćeš! Zato vjerujem da se trebamo okrenuti obitelji. Čuvati obitelj kao gradivnu jedinicu svakoga zdravog društva. Mene su nekada kao dijete pitali: Mali, čiji si? Meni je to pitanje bilo jako glupo dok sam bio dijete. Sada shvaćam koliko je mudrosti u tome pitanju. Odgovorom na pitanje čiji sam ja bih rekao sve ono što bi bilo važno. Jer je to značilo da sam rekao sve o sebi. Tim bih odgovorom bih rekao i kakvi su mi stavovi i kakav mi je odgoj i kakve su mi vrijednosti usađene.

Kada razmišljam o svojoj djeci, mislim kako će me jednom Gospodin pitati što sam učinio s djecom koju mi je on dao na čuvanje. Jesam li od njih stvorio dobre ljude? Jesam li im dovoljno objasnio i pokazao što je Isus Krist učinio za nas?

Brak je uspostavljen sam Bog kao zajednica muškarca i žene s ciljem stvaranja dobrih ljudi. A tko je dobar? Dobar je onaj koji živi u skladu s Božjom voljom. Onaj koji poznaje Boga i prima ga u svoje srce postaje dobar. Nažalost, danas se promovira nemoral i sve

ono što je suprotno Božjemu naumu s nama. Sustav školstva u velikim je problemima. Ako su generacije prije izlazile iz škole i postajale dobri ljudi, čemu to mijenjati. Nedavno sam bio u društvu tri profesora u srednjoj školi. Ostao sam zgrožen odnosom djece prema njima. Nekada je škola bila odgojno-obrazovna ustanova. Danas se bojim da nije ni odgojna ni obrazovna.

Valjda se zato sve više kršćana u svijetu odlučuje za kućno školovanje kako bi se mogli u potpunosti posvetiti svojoj djeci i od njih napraviti dobre ljude.

Kada vidim s kojim sve glupostima bombardiraju našu djecu, uhvati me strah kako su ljudi tako naivni pa da prihvaćaju nedokazane stvari kao znanstvene činjenice.

Djeca bi trebala znati zašto smo mi katolici, zašto vjerujemo u Isusa Krista. No kako će djeca to znati ako roditelji ne znaju?

Tu bi Crkva mogla odigrati ključnu ulogu. Vratiti u svaku župu vjeronauk za odrasle. Obično volim pitati katolike zašto vjeruju u Isusa Krista i moram priznati kako do sada nisam dobio valjan odgovor. Pa kako će onda taj roditelj dati vjeru, a ni sam ne zna u što vjeruje?

Ako roditelj prelazi preko pješačkoga dok je crveno i djetetu govori kako to tata smije jer je odrastao, onda će dijete prvi put kada bude na semaforu prijeći na crveno jer ono tada misli kako je odraslo. A može nastradati. Ako roditelji šalju djecu na vjeronauk ili

u crkvu na svetu misu, a sami ne idu, koju oni poruku daju djetetu? Ako dijete strada zato što se roditelj nije njime bavio, onda je to odgovornost roditelja. Kada se prihvati Isus Krist, onda on mijenja u potpunosti čovjeka. Što više takvih obitelji, to je društvo zdravije. Vjerujem u budućnost koja dolazi jer vjerujem da postoje još uvijek kršćani koji slijede Isusa Krista opisanoga u evanđeljima. Iako nekada izgleda kako je budućnost ta koja odlazi.

Hvala Vam što vjerujete u nas. Danas nam je to svima potrebno, nama mladima posebno. Želim Vama i Vašoj obitelji sretan i blagoslovljen Božić te blagoslovljenu i uspješnu novu godinu. Za kraj, koja bi bila Vaša poruka, poruka Božića, ali i života našim čitateljima?

Hvala od srca. Vama i vašim čitateljima također želim da vas sve skupa obasjaju nada i radost koje donosi rođenje Spasitelja Svijeta. Jedino ime dano ljudima po kojemu se imaju spasiti je Ime nad svakim imenom, a to je ime Isusa Krista. Mir koji daje Isus nije od ovoga svijeta, jer ga ovaj svijet i ne može dati. No kršćani bi trebali donositi taj mir. Ako nema kršćana, nema tko ni donijeti njegov mir. Sve je ostalo nevažno. Sva ljudska dostignuća kojima se ljudi oholo i naivno vole hvaliti ništa su u usporedbi s onime što je on učinio za nas.

Pismo nas stalno poziva da budemo sveti. Mene je to zbunjivalo. Pa kako ću ja biti svet? No kada malo bolje razmislim, svetost

je stvar odabira. Koliko mi je poznato, mi se posvećujemo po našem Gospodinu Isusu Kristu i po onome što je on učinio za nas. Ispada da je svetost rezervirana za neke tamo likove koji su živjeli jako davno. Zaboravljamo da i danas imamo svetih koje susrećemo svakoga dana. Nisu oni savršeni. Nisu bezgrješni. Jer da su bezgrješni, ne bi Isus trebao dolaziti, oni su odabrali biti sveti. Nije problem pasti, uprljati se, problem je ostati ležati u blatu i roktati kao svinja i početi uživati u tom blatu. Isus nas stalno vadi iz blata, a mi samo trebamo prihvatiti njegovu ruku. I ne bojati se biti sveti.